Divoký květ

Drew Barrymore

MOTÝL

Divoký květ

Divoký květ

Drew Barrymore

MOTÝL

WILDFLOWER
Copyright © 2015 by Drew Barrymore
All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.
This edition published by agreement with Dutton, an imprint
of Penguin Publishing Group, a division od Penguin Random House LLC.
Translation © Milivoj Voltner
Jacket design by Grace Han
Jacket photographs and Author photograph © Diego Uchitel
Designed by Alissa Rose Theodor
Czech edition © Nakladatelství Motýl 2016

ISBN: 978-80-8164-088-9

Mým přátelům

Mé rodině z Flower

Mé rodině Kopelmanů

A mým dcerám

Děkuju

Naučili jste mě všechno, co znám

Obsah

PŘEDMLUVA	9
PTÁCI Z RÁJE	13
V OBLACÍCH	21
JOSHUA TREE	29
MOJE BÁJEČNÁ PRÁDELNA	37
BÝK	47
E. T., ŠKOLA ŽIVOTA	55
BRONCO	67
BLUE ANGEL	73
ŽIVOT VE FLOWER	79
ADAM	85
LEKCE HERECTVÍ	95
FLOSSY	101
DOMÁCÍ ŠTĚSTÍ	109
SKOK Z LODI	115
MOJE DRAHÁ OLIVE	127
RACEK	133
TODDETTKA	139
NEMEHLO	147
NĚMECKO	151
INDIE	155
POPORODNÍ PŘIZNÁNÍ	163
HOTEL ROYAL HAWAIIAN	171
DVEŘE ČÍSLO JEDNA	179
MOJE MILOVANÁ FRANKIE	187
VSTŘÍC NEZNÁMÝM DÁLKÁM	193
AFRIKA	205
VÝHRA V ŽIVOTNÍ LOTERII	219
NA VĚKU NEZÁLEŽÍ	227
PODĚKOVÁNÍ	230

Předmluva

Když jsem psala tuhle knihu, nepředpokládala jsem, že by ji někdo četl. Ale nakonec jsem ji psala pro vás, čtenáře této předmluvy.

Pokud máte pocit, že je to hodně osobní vyprávění, tak to mám radost, protože pro mě to psaní velmi osobní bylo. Nenapsala jsem tuhle knížku žádnou zvláštní formou. Nejedná se o životní příběh, který vás položí na lopatky, ale o zaznamenání různých období v mém životě tak, jak si je pamatuju. V průběhu roku, kdy jsem knížku sepisovala, jsem se sama sebe občas ptala: „K čemu bych se měla vrátit?“ nebo „Které příběhy bych měla vyprávět?“

Pro mě to jsou totiž příběhy. Vydavatelství chtělo knížku nazvat „paměti“, ale to mi nepřišlo dobré. Znělo by to moc nezáživně a já jsem chtěla, aby to bylo lehké čtení.

Tohle je knížka, do které se můžete ponořit a číst ji, kdy chcete. Tyhle příběhy lze číst kdykoliv. A doufám, že ve vás občas vyvolají nějaké pocity, i když třeba v nevhodnou dobu. Psát tuhle knihu se dvěma malými dcerami se mi taky často nehodilo. Pokaždé jsem se cítila hrozně, když jsem se věnovala psaní místo jim, protože jsou pro mě vším. Každá matka ví, jaký je to pocit. Nicméně během letošního roku jsem

zjistila, že být matkou je nejtěžší ve chvílích, kdy děláte něco jiného, než že se staráte o děti. Pokud od nich na chvíli odejdete, cítíte se jako krkavčí matka. Ale když to uděláte a odpoutáte se od svých povinností, získáte nadhled a můžete být rodičem na sto procent. A to je velký dar. Nejdůležitější nakonec je, že tu pro ně vždycky budete.

Když jsem za sebou zavřela dveře a dala se do psaní, popustila jsem uzdu fantazii. Něco mě nutilo napsat tuhle knihu. Každým rokem si své soukromí hlídám víc a víc, ale tyhle příběhy bušily na vrata mého srdce a volaly: „Pusť nás ven!!!!!!!!!!!!“ Možná je to tím, že jsem vždycky chtěla být spisovatelkou. Spisovatelé jsou moji hrdinové. Ale nikdy bych nedokázala to, co oni. Nikdy jsem nebyla dost odvážná. Dost chytrá. Nebo jsem neměla co říct. Nikdy jsem to radši ani nezkoušela. Až teď, sama mezi čtyřmi stěnami, i když v knize zdůrazňuju, že nic v životě neděláte sami. A především nežijete sami. Proto my všichni máme příběhy, které stojí za to vyprávět.

Tohle jsou ty moje.

Divoký květ

Tam venku ve zmateném světě
v betonové džungli zahalené dýmem
bezduché stádo lidí za volantem
nohama nikdy nedotkne se země.

Jedni tváří se netečně
jiní zarytě jedou za svým cílem
a mezi tím spěchajícím davem
divoký květ roste statečně.

Svou krásou dokazuje světu
že navzdory okolní šedi
půvab nám klíčí pod nohama.

Ten květ je mým poslem míru
a když s ním vítr valčík tančí
mé srdce v jeho rytmu plesá.

Ty podobáš se tomu květu
který dává klid mé duši
a podstatu světa odkrývá.

West Hollywood, 1978

PTÁCI Z RÁJE

V roce 1975 byl West Hollywood, kde jsem vyrůstala, opravdu barvitý. Zdobila ho stará auta jako na klasické pohlednici z Havany a nejrůznější architektonické styly, nenašli byste tu dva stejné činžáky nebo domy. Bulvár Santa Monica Boulevard byl plný pasáků a starých biografů. Děti na ulici běžně potkávaly muže v ženském oblečení: „Mami, je tohle chlap, nebo ženská?" Rodiče pak sami museli přemýšlet, jak odpovědět. Ale právě ta pestrost byla tím, co dodávalo té čtvrti na zajímavosti.

Moje matka Ildiko, tehdy příjmením Jaidová, mě vychovávala sama. Toužila stát se herečkou a sem tam dostala nějakou tu drobnou roli. Navíc pracovala v nechvalně známém klubu Comedy Store a v neméně proslulém hudebním klubu Troubadour. Máma se pohybovala mezi mnoha nespoutanými umělci a atmosféra tohohle období byla hodně uvolněná. Přátelila se taky se spoustou homosexuálů, kteří se stali běžnou součástí našeho života. Líbil se mi jejich styl a humor. Bydlely jsme v ulici Poinsettia Place v maličkém duplexu, domku pro dvě rodiny, před kterým stála skoro osmimetrová hradba bugenvileí. Jako malému dítěti mi ta květinová zeď připadala jako mrakodrap a díky ní jste náš dům v ulici rozhodně nemohli

přehlédnout. Ten nápadný, přívětivý keř s temně rudými květy mi dělal velkou radost. Úplně jsem se do té barvy zamilovala a díky ní jsem se naučila, že krása může růst i tam, kde to nikdo nečeká. A nejenom tam růst, ale dokonce i prospívat!

V jedné části domku jsme žily my a druhou obývala naše sousedka Joanie Goodfellowová se synem Danielem Fairclothem. Stejně jako moji mámu ji její muž opustil a nechal s dítětem samotnou. Pořád si nemůžu vzpomenout, jak se jmenoval otec jejího syna, ale myslím, že byl odněkud z Delawaru nebo Denveru. O těchto městech jsem tehdy pranic nevěděla, protože mi zeměpis nic neříkal. Ale pokaždé, když o něm mluvila, představila jsem si ho v kovbojské košili nebo botách, neptejte se mě proč. Z našeho života v duplexu jsem si odnesla ponaučení, že muži odcházejí a matky pracují.

Doteď netuším, co Joanie dělala. Byla to výstřední osoba. Vždycky si barvila vlasy na svítivě modrou nebo neonově zelenou, doma se pohybovala skoro bez oblečení jako exhibicionista a často jí na každém rameni trůnil jeden kakadu. Zpočátku mě to dost udivovalo, ale později by mě překvapilo víc, kdyby vypadala nějak jinak. Zvláštní, na co všechno si člověk zvykne.

Její syn Daniel se stal mým nejlepším kamarádem, i když v té době jsem ani nevěděla, co to znamená. Prodávali jsme na ulici jablka a mlátili se hlava nehlava. Asi typické přátelství ve West Holywoodu. Když měl jít Daniel večer spát, probíhalo vždycky to samé. Joanie oznámila: „Nejvyšší čas jít spát," v tu ránu začal Daniel šplhat po záclonách v obýváku. Lezl po nich, jako by šplhal v tělocvičně po laně, a přitom řval: „Jáááá ještě nechciiiii jít spáááát!" Když už byl skoro nahoře, Joanie ho sundala a odtáhla ho do ložnice na konci chodby. Obě části domu měly dvě ložnice. Připadalo mi, že je tam spousta místa. Popravdě jsem byla pyšná na to, že si ty svobodné matky mohly dovolit dům se dvěma ložnicemi. Mít vlastní pokoj bylo v té době terno.

Za domem byl taky malinkatý dvůr s levnou houpačkou a strom, na kterém rostlo avokádo. Nepřeháním, když řeknu, že jsem z něj

denně otrhala a snědla aspoň deset avokád. Ten strom jsem milovala. Vychovával mě a spolu s kaskádovou stěnou z bugenviley v průčelí byl mým jediným zdrojem přírody. Tomu stromu ani květinovému keři nevadilo, stejně jako mně ne, že žijeme v ráji zločinců a kin uvádějících mládeži nepřístupné filmy. V naší říši fantazie jsme byli velmi šťastní. Avokádo má pro mě dodnes velký význam. Dokonce jsem uvedla do své poslední vůle, že chci být pod takovým stromem pohřbená, nebo tam mít alespoň uloženou část popela. Pod avokádem, které roste na kopci uprostřed ničeho. Na vršku zvlněné hory, ideálně s výhledem na moře. Tak jsem si to vysnila!

V té době se moje setkávání s přírodou omezovalo pouze na stvoření a rostliny, které žily a rostly v ulici Poinsettia Place. Trochu jsem se tehdy bála květin, které byly vysázené vedle domu. Od průčelí až dozadu na dvůr vedla úzká betonová příjezdová cesta. Máma tam měla zaparkovaný svůj starý, od sluníčka vybledlý, otlučený a náladový Volkswagen Karmann Ghia. Podél téhle příjezdové cesty lemovaly dům strelície, květiny, kterým se taky říká ptáci z ráje. Mají dlouhé, světle zelené stonky a jasně oranžové špičaté květy s kapkou modré. Představte si barvu plamene plynového sporáku. Namodralá a oranžová. Květy mají opravdu ostré špičky a vypadají, jako by patřily spíš do Palm Springs nebo na Galapágy. Ale skrývaly se tady ve West Hollywoodu. Zírala jsem na ty podivné věci a přemýšlela, jestli to vůbec jsou kytky. Vypadaly spíš jako dopálení plameňáci. Nahánějí mi strach. Zajímalo mě, jestli nemají oči, ale vždycky jsem se bála, že oživnou a kousnou mě. Držela jsem se od nich dál, ale jednou za čas jsem se k nim přece jen po špičkách přiblížila a v morbidním opojení na ně civěla. Tyhle kytky pro mě byly stejně nepochopitelné jako celá naše čtvrť.

Když mi byly čtyři nebo pět, Joanie a Daniel se odstěhovali. Bylo mi to líto. Ale pak se přistěhoval velmi milý pár s dalmatinem jménem McBarker. Gina a Joel byli roztomilí, atraktivní a báječní lidé a já jsem si je hned oblíbila. Gina byla krásná Latinoameričanka, která občas

hrála nějakou malou filmovou roli a objevovala se v kalendářích piva Budweiser. Joel byl taky herec. Joela jsem měla moc ráda, protože to byl obyčejný chlap a já jsem dychtila po čemkoliv normálním. Nemusela jsem se ptát: „Jsi homosexuál, chlap, nebo ženská?“ Vím, že nejsi můj táta, ale jak zpívá pan Rogers, buď mým sousedem! Milovala jsem je. V jejich části duplexu jsme společně slavili Vánoce. Joel dorazil v kalhotách s vánočním motivem a Gina vypadala prostě nádherně. Všichni jsme si rozbalili dárky, já jsem prožívala normální Štědrý večer a nasávala každou vteřinu toho tradičního okamžiku. Joel mi dal plyšového medvídka. Pojmenovala jsem ho Bailey podle Joelova příjmení a všechno jsem si hrozně užívala. Byli skvělí. Když se brali, šly jsme jim na svatbu, a i když se výjimečně pohádali a vše k nám přes tenké stěny duplexu doléhalo, byla jsem ráda, že slyším mužský hlas. Díky nim jsem se cítila v bezpečí. Byli to dobří a opravdoví lidé ve městě plném pochybných existencí.

Tyhle roky byly nejšťastnější a nejstabilnější v mém životě. V tom domě jsme bydlely sedm let. Ale když mi bylo sedm, proběhla premiéra filmu *E. T.* a já začala dostávat hodně dalších filmových nabídek. Náš život se začal měnit. Nikdy nezapomenu na ten večer, kdy jsme všichni z duplexu plánovali jít na večeři, když vtom přijela máma ve zbrusu novém BMW 320i. Nemohla jsem to pochopit. Kam se poděl ten otlučený Karmann Ghia? Co se stalo? Ta změna mě děsila. Šli jsme všichni na jídlo a já jsem byla jako na trní. Nelíbilo se mi to. Když jsem se pak jednou o pár týdnů později vracela domů, zůstala jsem před naším domem stát, jako by do mě uhodil blesk. Někdo pokácel keř bugenviley. Rozbrečela jsem se. Přikrýval přece celý náš dům. Byl nádherný. Byl to kus přírody. Byla to věc, díky které jsem si uvědomila, že sice nemáme peníze, ale krásu můžeme obdivovat i tak. Ten majestátní vodopád nachové červeně ale prostě zmizel. Vyděšená do morku kostí jsem běžela dozadu k avokádu. Pořád tam stálo, ale zbyl z něj jen kmen a holé větve. Píchlo mě u srdce. Toho dne jsem se naučila slovo „prořezat“. Řekli mi, že to zase doroste a že se strom musí prořezat,

aby byl zdravý. Udělalo se mi zle. Bydlely jsme tam sedm let a nikdo nic neprořezával ani nešlechtil a všechno bylo v pořádku! Máme snad nového zahradníka? A co to auto? Myšlenky se mi honily hlavou sem a tam, jako když se zasekne gramofonová deska. Zdálo se mi, že se všechno kolem mě hroutí.

A pak mi blesklo hlavou: Jak asi dopadli ptáci z ráje? Šla jsem pomalu k boční straně domu, kde měl teď Joel zaparkovaného svého starého Mustanga. Byly ty zvláštní květiny ušetřeny, nebo se jim taky dostalo mimořádné péče? Blížila jsem se k nim krok za krokem a očekávala to nejhorší... A pak jsem je uviděla. Bezhlavé zelené stonky. Ani ony neunikly člověku, který způsobil celou tuhle zkázu. Teď už mi strach nenaháněly. Stály tam s useknutými hlavami a čekaly na znovuzrození. A já jsem poprvé v životě poznala, co to znamená mít zlomené srdce. Tohle si nezasloužily. Jasně, byly jiné. Nikdy jsem jim nerozuměla. Ale teď jsem je chtěla obejmout a říct jim, že budou v pořádku. Pak mi ale došlo, že vlastně nevím, jestli všechno bude v pořádku. Ničemu jsem nerozuměla.

Když přišla máma domů, řekla mi, že dala výpověď a že se o moji kariéru bude starat na plný úvazek. A potom přišla ta největší novinka: „Budeme se stěhovat do údolí! Koupila jsem dům a budeme mít skutečný domov!" Mluvila jako nějaký ostřílený prodejce. Byla jsem znechucená. Bezva, bude ze mě živitelka rodiny. Necháme tady Joela, Ginu i McBarkera a přestěhujeme se někam na odvrácenou stranu měsíce. Přišlo mi, že mi někdo chce z hlavy vyoperovat pěkné vzpomínky. Nakonec jsem si ale zabalila věci a přestěhovaly jsme se do nového domu v Sherman Oaks. To bylo v roce 1983. Proto pořád mluvím jako holka z údolí. Ten rytmus řeči se mi vplížil do života v osmi letech, kdy jsem jej nasála jako houba, a už jsem se ho nezbavila. Když teď třeba mluvím s nějakým významným ředitelem společnosti, poslouchám v hlavě svůj vlastní hlas a říkám si, pitomý Sherman Oaks!

Jedinou předností nového domova byl bazén. Ale ulice Poinsettia Place mi chyběla. S týmem Goodfellowová a Faircloth už jsem se nikdy

nesetkala, ale doufám, že se mají dobře. O mnoho let později, když jsem se starala o tátu nemocného rakovinou, jsem přemýšlela, jestli se Daniel někdy potkal se svým tátou. Jestli si Joanie pořád barví vlasy. Říkala jsem si, jak se asi mají Joel a Gina. Zaslechla jsem, že si pořídili děti a možná se taky přestěhovali do údolí. A vzpomínala jsem na to avokádo.

Když jsem dospěla, rozhodla jsem se vrátit se na místo činu a přestěhovala jsem se zpátky do West Hollywoodu. Teď už jsem byla pánem svého osudu, a tak jsem si mohla koupit dům ve staré známé čtvrti. Chtěla jsem žít někde, kde to znám.

Ulice jsou teď čistější než dřív a od města dostaly novou fazónu. Vodím své dcery do stejného parku, kam jsem chodila jako malá. Třeba dneska jsem šla s Olive pro lízátko do starého koloniálu, kam jsem si chodila s Danielem kupovat sladkosti za drobné, které jsme si vydělali prodejem jablek.

Taky teď pracuju se zahradním architektem jménem Marcello. S Marcellem vedeme sáhodlouhé diskuze o sázení rostlin a hlavně o prořezávání. Marcello ví, že nemůže ušmiknout ani lísteček, aniž by tomu předcházel zevrubný rozhovor a vysvětlování. Vždycky pozná, že jsem vytočená, ale snažím se chovat uctivě, protože on je odborník. Taky se mnou pokaždé probírá, proč letos musíme ostříhat listy vinné révy. Říká mi, že když ji každý rok neprořežeme, rozmnoží se na ní houba, která ji zabije. Snaží se mi vysvětlit, že možnosti jsou buď prořezání, nebo smrt.

Jedná se mnou jako v rukavičkách a já na něj zkouším svůj smysl pro humor. V legraci mu říkám, že mu uříznu ruce a budu ho s nimi honit kolem. Směje se tomu. Ale v nitru si asi myslí, že jsem blázen. Třeba se v koutku duše bojí, že si nedělám srandu. A možná je to dobře. Když mě popadne nálada, vyrazíme spolu nakoupit spoustu bugenviley a sázíme ji všude možně. Kolem domu je to samá bugenvilea, ale vždycky najdu ještě další místa, kam ji můžu vysadit. Marcello a já jsme pěstitelé.

Můj dědeček John Barrymore se scházel s hercem W. C. Fieldsem, který byl prý posedlý svou zahradou s růžemi. Za pracovním stolem měl velkou tabuli, na kterou jednou velkými písmeny napsal: „Kveťte, vy parchanti! Kveťte!“ Muž podle mého gusta. Miluju květiny. Ochraňuju je. Když vidím reklamu na sprej, který hubí pampelišky, ptám se „Proč?“ a je mi z toho smutno. Jsem v první linii obránců květin.

Dodnes přemýšlím, jestli těm ptákům z ráje znova narostly hlavičky. Ty kytky byly, stejně jako my, co jsme tam bydleli, divoké a nespoutané. Jejich duchové pokvetou v mé paměti navždycky. Buďme jako ony, braňme se zavedeným zvyklostem a vytvořme si své vlastní. Buďme všichni jako divoké květy!